

Publicerad 2014-08-16 08:28 av Tommy Vähä-Rainio

The Duck (Yngwie Malmsteens scalloped Fender Stratocaster)

Pantflaskan

Jag minns på Lindholmen,
när jag var sugen på en femöres kola,
och jag frågade Mamma om jag fick gå ned
för att köpa en kola.

Lakritskola var en av mina favoriter,
vid de få tillfällen man fick någon.

De låg ouppnåeliga och hägrande
i glasburkarna bakom disken.

Men det fanns inte pengar till denna hägrande dröm,
inte ens till en femöres kola.

Men Mamma hittade en pantflaska i någon gömma,
som jag storögt fick.

Jag höll den så hårt,
så stolt,
och kände överlycklig
kolasmaken i munnen.

Jag såg lakritskolan i horisonten,
i den gryende kolamorgonen.

Jag gick ned i trapphuset med min lilla dröm,
jag ägde hela världen.

Men,
jag tappade flaskan,
den slant ur näven på något märkligt sätt,
och hela trapphuset fylldes av glassplitter,
och spräckta drömmar.

Och min femöres kolavärld
rasade samman i detta trapphus.

Horisonten försvann,
jag grät otröstliga floder.

Men det hjälpte inte,
det blev aldrig någon femöres kola.

Samma besvikelse,
som när de aldrig hämtade mig på barnhemmet.

Kvar fanns bara drömmar om femöres kolor,
och spräckt besvikelse
och glasskärvor.

Efter detta spräcker jag aldrig mina drömmar igen.

Jag kommer aldrig att
tillåta spräckta drömmar
såra mig längre,
hur vassa glasskärvorna än må vara.

Även om blodet rinner.

Därför skall
”The Duck” hem.

Förvisso en helt annan sak,
en annan dröm,
en annan tid.

Synes materiellt,
men även en pantflaska är materiell.

Men jag kan se,
höra klirret,
känna lukten
av spräckta drömmar.

I slowmotion.

När en flaska spricker
mot stentrappor.

Och spräckta drömmar vill jag inte se igen,
och absolut inte i perspektivet av
vassa glasskärvors horisont.

Eller i lakritskola horisonten.

Och uppenbarligen kan bara jag själv
hålla hårt i pantflaskan,
utan att tappa den,
hela vägen ned i trapphuset,
och ut i världen mot lakritskolan.

Och ta hem
”The Duck”.

Hem,
dit han hör hemma,
i min femöres kolavärld.

Den här pantflaskan kommer jag inte att tappa,
den kommer inte att slinta ur mina händer.

Det kommer inte att finnas några glasskärvor i trapphuset,
att städa upp,
när detta är slut.

Jag kommer aldrig att tillåta,
att besvikelsen ens tangerar mitt hjärta.

Det är slut med sådant sedan mycket länge.

Kvar finns bara en gudabenådad gitarr som smeker mina händer.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Tommy Vähä-Rainio med Poeter.se id #221772 innehar upphovsrätten